

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον αριθμούντες χρόνον
στην κλεινήν εδρούμεν γην των Παρθενώνων.

Χίλια ετηκόσα κι' ἕτη
κι' ὅλα χάπια Μπαριπαλέζη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὰ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὰ φράγκα εἶναι μὲ ὄνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρα—ὁ εἰς κα φράγκα καὶ ἄσ' τὸ χέρι.

Αὐγούστου δωδεκάτη,
ἔφυγε τὸ Παλάτι.

Πενήντα τέσσαρα σὺν ετηκόσα,
προσφύγων βάσανα καὶ πάθη τόσα.

Ἐστὸς πρόσφυγας τῆς Βουλγαρίας, πούλθαν' στή γῆ τῆς Ἑλευθερίας.

Καλῶς ἔστους τόσοι ἀδελφοί, τῆς Βουλγαρίας τὰ θύματα,
καθεὶς ἄς πρέψῃ νὰ τοὺς δῆ,
κι' ἄς γίνουν ὅλοι ραψωδοὶ
νὰ ψάλλουν τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος τὰ πάθηματα.

Τυρταῖε μεγαλόφωνε, σὺ ζήτησες νὰ ψάλλῃς
τὰ μεγαλόκαρδα παιδιὰ τῆς νύμφης Ἀγγιάλης,
ποὺ σὲ κἀπνοὺς ἀνάμεσα καὶ σὲ φωτιᾶς καμίνι
στεφανωμένη φώναζε πῶς Ἑλληνίς θὰ μείνῃ.

Καλῶς ἔστους ποὺ τοὺς ἄφησαν μὲ τὴν ψυχὴν στὸ στόμα
κι' ἦλθαν νὰ βροῦν παρηγοριὰ στῆς μάννας των τὸ χῶμα,
καὶ Παρθενῶνων μάρμαρα κυττάζουσι καὶ Παλάτια
μὲ βουρκομένα μάτια.

Καλῶς ἔστους μὲ τοὺς πόνοὺς των καὶ μὲ τὰ βάσανά των,
θερροῖνε βόγγους πῶς ἀκούν μαρτυρικῶν θανάτων,
κι' ὅλα τὰ βλέπουν γύρω των φωτιὰ καὶ στάχτη μόνον
καὶ κρύβουν μέσα των βαθεῖα τῆς συμφορᾶς τὸν πόνο.

Καλῶς ἔστους πούφεραν ἐδῶ τῆς ἔξω τῆς πατρίδος
μὲ τῆς κρυφαῖς λαχτάραις των, τοὺς πόθους, τῆς ἐλπίδος,
ποὺ καὶ γι' αὐτάτε ἡ ζήτησις δὲν ἔβγαλε συνίθεια,
μῆτε σκυφταῖς παρακαλοῦν τῶν ξένων τὴν βοήθεια,
καὶ μόναις των γιὰ τὸ Σχολεῖον καὶ γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν των
σπαύοντες χέρι καὶ κτυποῦν μὲς στὴν ἀπελπισίαν των.

Μὰ κριμα, δύστυχὰ παιδιὰ, θλιμμένα, μικροφώρα,
κριμα ποὺ δὲν σὰς ἐκαθάρη ἀργήτερα μιὰν ὥρα,
καὶ κάμποσαις ἡμέραις πρὶν δὲν ἦλθαν' ἐδῶ πέρα
στὴν γελαστὴ μητέρα,

γιὰ νὰ ζεχάνατε καὶ σὰς φωτιᾶς, θανάτους, μὴνῆματα,
καὶ τρόμους ἔκφυκτοῦ
μ' ἔκεινον τὸν ποδογύρο κι' ἔδειναν τὰ κουνήματα
τοῦ Ζύπ τοῦ θηλυκοῦ.

Τὸ ξυλέγιο τὸ ζευγάρι γιὰ τὸν Βασιλεῖα παρλάρει.

Π.— Ἐτέλειωσε κι' ἡ φασαρία,
ποῦ γινε' στὴν Βουλγαρία.
Τώρα δὲν ἀπασχολεῖ
νέα συμφορὰ τὸ κράτος...
τέλο, πάντων, Φασουλῆ,
ἔφυγε κι' ὁ Κορανάτος.

Τὴν δευτέρα πρὸς τὴν Τρίτην
μ' ἔπλεε μὲς στὴν Ἀμφιτριτῆν,
κι' ὅλοι τοῦπαν' στὸ καλὸ
κι' ἄσυχον νὰ βρῆ γαλὸ.

Ὁ Κορφατῆς, εὐφροσύνης
τὸν σικώδεσε κι' ἔδειξε
κι' ὅλοι Σύμβουλοι μαζί.

Ἐφοροῦσαν ρεδιγιάτικαις,
καὶ τοὺς βλέπαις κερνητόεις,
κάμποσοι μπουρζοαῖ.

Φ.— Ἐφυγε κι' ἐγὼ τὴν ἔβρω,
καὶ γι' αὐτὸ μεγαλῶς χαίρω,
Περικλῆ μου σὺν Ἰοβέρδω.

Π.— Ἐφυγε, βρε τραστῆν,
στὸ Μαριεβαδ πηγαίνει
γιὰ νὰ βρῆ τὸν Ἐδοῦάρδω.

Φ.—Λένε τούτο τὸ ταξεῖδι πῶς δὲν θάναι καθὼς τἄλλα, τούτο θάχη σημασία, Περικλήτο μου κεφάλαι.
Πόσας συμφορὰς ὡς τώρα δὲν ἰδρύσαμεν καὶ ποίας!... μᾶθε τούτο πῶς δὲν εἶναι ταξεῖδάκι θεραπείας.

Φεύγει μόνο γὰρ δουλεῖα,
καὶ τὸ πούσαι με μισολά,
φίναξ' ἴσ' τὸν Βασιλεῖα:
κατευόδιο του καλῶ.

Βλέπε τούτα, βλέπ' ἔκεινα,
καὶ χαιρέτα καὶ προσκύνε
τὴν Κορῶνα, Περικλήτο.

Γιὰ τοῦ γένους τὰ τρανὰ
κ' ἀπερίγραπτα δεῖνὰ
παί' ἴσ' τὴν Εὐρώπη' ἴσ' φέτο.

Σὲ Ρωμηῶν ἡγήτορας
καὶ σὲ τούσας ρήτορας
μὴ θαρρῆς, σκατάτη.

'Σάθηκα τὰ φέμματα,
μὲ τὰ ξένα Στέμματα
θὰ μᾶς γίνη καίτι.

'Ἐφυγε κ' ὁ Βασιλεῖα,
σὲ ταξεῖδι τῆς δουλεῖας,
καὶ καθένας πατριώτης ἐκ τῶν τούσων ἀγγελίων
ἀπὸ σάφειας, κεκυρῶς
περιμένει τώρα πλέον
ἐκ Μαριεμβὰ τὸ φῶς.

Σύρε τοῦτε κ' ὁ Κορφατῆς
κ' ὁ Σκουζὲς ὁ διπλωμάτης,
σύρε τοῦπαν κ' οἱ λοιποὶ
Σύμβουλοι του σκυθρωποὶ.

Σύρε γρηγορ' ἄρον ἄρον
γιὰ νὰ τῆς ληπτομερῶς
τόσα κάζα τῶν Βουλγαρῶν,
κ' ἄς μὴ χάνεται καιρῶς.

Λέγε τὴν ὀμότητά των,
πῶσαι γιὰ τὸν κόσμο στίγμα,
'πὲς τὰ κατορθώματά των
μὲ τὸ νῆ καὶ μετ' ὀϊγμα.

Σύρε, τοῦλεγε κ' ὁ Κόντες, σύρε σὲ παρακαλῶ
γιὰ τοῦ γένους τὸ καλῶ.
Μὲς' ἴσ' τῆς τόσαις ξαφνικαῖς μας
δυστυχιαῖς, Βασιλεῖα,
μὲ τῆς νόταις τῆς δικαίας μας
δὲν θὰ κάνουμε δουλεῖα.

Μὲ τῆς νόταις τῆς δικαίας μας ἔγω νοιώσει πρὸ καιροῦ
πῶς κανεὶς δουλεῖα δὲν κάνει,
καὶ πηγαίνει κουτουροῦ
τὸ χαρτί καὶ τὸ μελάνι.

Πόσαις' στείλαμε καὶ πόσαις, μὰ τοῦ κάκου, μὰ τοῦ κάκου...
σύρε σύρε, Βασιλεῖα μου, καὶ τὰς παρακλήσεις ἄκου.
'Πὲς τους πλῆθος ἐκ προσφύγων πῶς κατέφυγ' ἔδω πέρα
'στὴν μουφλοῦζα τὴν μητέρα.

'Πὲς τους πῶς θάλαθουε κ' ἄλλοι
πρόσφυγες δυστυχισμένοι,
καὶ δὲν ἔχουν οἱ κατῶνοι
ποῦ νὰ κλίνουν τὸ κεφάλι.

'Πὲς τους ὅτι μὲς' στοῦς πλούτους
καὶ ἴσ' τὰ τόσα μεγαλεῖα
Ζάππεια βομβοῦν μὲ τούτους
κ' ἴσ' Ἱεροδιδασκαλεῖα.

'Πὲς' ἴσ' αὐτὰ τῶν συγγενῶν
τὰ δεῖνὰ τῶν Ἀθηνῶν.
'Πὲς τους νὰ μᾶς συμπαθοῦν,
'πὲς τους νὰ συγαινῶσιν,
καὶ γιὰ τοὺς Ρωμηῶν ἐγκλίρωσιν
ἐνεργῶν νὰ λάβουν μέρος.

Φύγε σὲ παρακαλῶ μὲ τὰ μάτια δακρυσιμένα...
'πὲς τους νὰ μὴ λησμονοῦν, Βασιλεῖα, τὰ παρασιμένα,
τούς κοτίτους, τοὺς Ἀγῶνας,
τῶν ἀνθέων τῆς βροχιαῖς,
κ' ὄλαις τῆς ὑποδοχιαῖς,
ποῦ θὰ μείνουν' στοῦς αἰῶνας.

'Πὲς τους' πὲς τους ὅτι πρέπει νὰ μᾶς βλέπουν φιλανθρωπῶς,
πῶς μᾶς παίζουσι πολλά,
πῶς δὲν φέρονται καλά,
πῶς αὐτὸς δὲν εἶναι τρώπος.

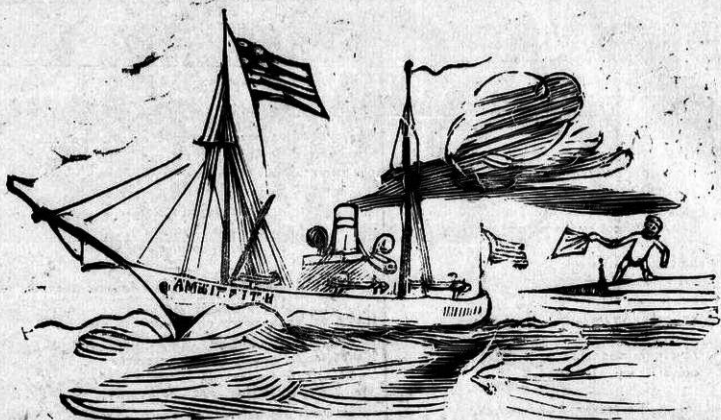
'Πὲς τους' πὲς τους ἂν δὲν ρίξουν τὴν μακτὰ των καὶ σ' ἔμᾶς
πῶς θὰ χάσουν μὲ γιὰ πάντα τῆς Ἑλλάδος τὰς τιμὰς,
πῶς ἐκτίμησιν καμμίαν
καὶ στοργὴν καὶ προθυμίαν
δὲν θὰ ἔρισκου ἔδω πέρα
'στῆς εὐκλείας τὸν αἰθέρα.

'Πὲς τους' πὲς τους μὲ τὰ κάζα, πούγιναν' ἴσ' τὴν Βουλγαρῖα,
πῶς δὲν πρέπει νὰ χαζέψουν,
κ' ἂν καὶ τώρα τὰ λουρῖα
τῶν Βουλγαρῶν δὲν μαζέψουν.

Μήτε κόντιος κανεῖς,
ἢ μουρτῆς καὶ ἄφνης κλιδῶς
δὲν θὰ στέψη συγγενεῖς
ὅπως πρὶν τῆς Ἀλβιῶνος.

Εἶς αὐτόν, ποῦ βασιλεύει' ἴσ' τὴν μεγάλην Ἀλβιῶνα,
'πὲς πῶς ἔκανε κακὰ
νὰ μιλῆσθαι φιλικὰ
μὲ τὸν κύριον ἐκεῖνον τῶν Βουλγαρῶν Ἡγεμόνα.

'Πὲς σ' αὐτὸν τὸν Ἐδουάρδο πῶς πολὺ μᾶς' κακοφάνη
γιατ' ἠθέλησε μὲ τἄλλα' στὸ Μαριεμβὰ ἀκόμα
τοῦ κυρίου Φερδινάνδου καὶ τραπέζι νὰ τοῦ κάρη
καὶ μονάχος νὰ τοῦ χώνη χαίρομπουκιαῖς' στὸ στόμα.

Τίτσα λέγαν' στὸ Στέμμα τοῦ Κουβέρνου τὰ κεφάλια,
 κι' αὐτὸ τὸτ' ἐσυγκινηθῆ μετὰ τόσα παρακάλια
 κι' εἶπε πῶς συγκιτανεῖς νὰ τοὺς κἀντὶ τὸ χαθῆρ
 κι' ἔρωγ', γιὰ τὰς Εὐρώπας, Περικλέτος κακομοῖρην.

Π.— Μὲς' στὴν μπόκα τῆ μεγάλης
 καὶ τῶν συμφῶν τὸν σάλο
 ἔπρεπε νὰ γίγῃ πάλι
 τὸ ταξεῖδι δίχως ἄλλο.

Μόνο μὲ ξερὰ χαρτιὰ χαρτοσὰ δὲν κινῶμε
 καὶ μὲ τρόπα' στὸ νερὸ, Φασουλῆ μου, κἀνομε.
 Μὲ χαρτιὰ σὰ τέτοιαις ὥραις δὲν θὰ δοῦμε προκοπή...
 ἔπρεπε καὶ μὲ τὸ στόμα τώρα πάλι νὰ τὰ' πῃ.

Μὰ κι' ἂν ἔμην' ἔδω πέρα τί θὰ κἀντὶ βρῆ κουτὲ ;
 σκολιάζω τὸ ταξεῖδι καὶ δὲν συμφωνῶ ποτὲ
 μ' ὅσους σημερὰ φωνάζουσι, ὅτι πρέπει κι' ἡ Κορῶνα
 ἔδω μέσα νὰ κυττάζῃ τὸν διαφορῆτον ἀγῶνα,
 κι' ἔδω μέσα νὰ στενεύῃ κι' ἔδω μέσα νὰ ποτῆ,
 κι' ἄπ' ἔδω τοὺς Εὐρωπαίους μὲ γραφαὶς νὰ συγκινηθῇ.

Ὅρω; σύ, βρῆ Φασουλῆ μου, ποῦ μὲ κρίσιν ἀνετρέφῃ,
 λέγε σ' ἀδειχίαι κεφαλαις :
 ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὰ λὲς
 κι' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὰ γράφῃς.

§.— Λογικώτατα φρονεῖς
 κι' ἀλήθως μὲ συγκινεῖς
 μὲ τὴν κρίσιν σου τῆν τόσῃν
 καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν γῆσιν.

Πρέπει σώνει καὶ καλὰ
 'στὸ Τατό, μπουταλά,
 νὰ θρηπῆ τῆς τρομεραὶς
 τῆς πατρίδος συμφοραὶς ;

Πρέπει τάχα μὲ στόνους' μέρα νίκτα, γλωσσολόγοι,
 'στὰ Τατόγχα νὰ μονάζῃ ;
 τάχατε καὶ 'στὴν Εὐρώπῃ
 δὲν' ἔμπορετ' ἄναστενάξῃ ;

Τάχατ' ἔνας στεναγμὸς,
 Περικλέτο, καὶ λυγμὸς
 κἀν ἔδω κἀν σ' ἄλλα μέρη
 κατὰ τί θὰ διαφέρῃ ;

Πάφτε τῆς κουταμάρας
 καὶ τῆς τσίτσας σπλαγμάρας,
 ποῦ τῆς λῆτε κἀθε χρόνῳ,
 χάνετε τὰ λόγια μόνῳ.

Μπράβο σου, βρῆ Περικλέτο, λογικώτατα φρονεῖς,
 καὶ τοὺς λόγους σου διέπει λογικῇ κι' ὀρθοφροσύνη...
 ἂν κι' ἐγὼ τυχαίως εἶχα 'στὴν Εὐρώπῃ συγκινεῖς,
 τί ταξεῖδιχα θάχα κἀνει γιὰ τὴν δόλια Ρωμηοσύνη.

Κι' ἂν καθόμουν ἔδω πέρα
 γιὰ ν' ἀκούω καπετοῦ,
 μήπως τάχα γιὰ φοβέρα
 θάχα στόλους καὶ στρατοῦς ;

Πῶς μονάχα μὲ λογάδες καὶ μὲ ρήτορας φλυαροῦς
 θὰ' ἔμπορεθα νὰ φοβίσω καὶ Ρωμηοῦσι καὶ Βουλγάροισι ;
 Πῶς μονάχα μὲ χαρτιὰ καὶ μὲ νόταις νῆτα μπίε
 θὰ' κτυποῦσα τοῦ; ἐχθροῦ, Περικλῆ συμφορισμένε ;

Δὲν θά' πρόσεχα ποῶς, σ'τά μεγάλα σας τὰ λόγια
καὶ θά' πῆγαινα κι' ἐγὼ σ'τά τ'ρανὰ συγγενολόγια.
Κι' ἔταν Βούλγαρος κανένας ἡ κανένας παλῆρο-Βλάχος
τοὺς Ρωμηούς ἐκρεοκόπει,
θ' ἀναστάνεκα μονάχος
μ' ἐμερά νύκτα σ'τὴν Εὐρώπη.

Περικλέτο, μὴν ἀκούς
πατριώτας φορτωτοὺς
κι' ἐν πολλοῖς σχολαστικοῦς,
κάθε βλάκα μὲ πατέντα,
κάθε κουτουρού κουθέντα.

Δεῖτε κρίσι, δεῖτε νοῦ,
καὶ νηφάλιος φανοῦ,
καὶ σὲ κάθε συμπολίτη
καὶ καθέν' Ἀγγιλιεῖτη
μὲ τὸ κρό σου τὸ φλέμμα
λέγε πάλι πὸς τὸ Στέμμα
φύγει μὲ τὴν Ἀμφίτριτη.

Τοῦτο τὸ ταξεῖδι τώρα γίνεται γιὰ τὴν ἀνάγκη,
ν' ἀνοχθοῦν καμπόσουσιν μάτχα καὶ νὰ φωτισθοῦν οἱ Φράγκοι.
Φέτος Αἰξ-Λέ-Μπαιν δὲν ἔχει καὶ λουτρά καὶ δίκαια,
σ'τὸ Μαρριεμβὰδ πηγαίνει, Περικλὴ μῆστια.

Π.—Φαίνεται πὸς κάποιος λόγος σπουδαϊότητος ἐπέγει,
κι' ἡ Κορῶνα, Φασαλλῆ,
μ' ἐδοξάρισαν πολλοὶ
πὸς τὴν ἐπαρκαλοῦσαν καὶ δὲν ἤθελε νὰ φύγη.

Ἐφυγε μοῦ λὲν μὲ θλίψη καὶ πολλὴ μελαγχολία
καὶ τὴν Ἀντιβασιλεία
τὴν ἀπῆκε σ'τὸν Κορράτη,
τὸν γλεντζὲ τὸν Στρατηλάτη.

Ἐφυγε μὲ παρακάλα καὶ μὲ χίλιε δρὸ σταηὰ
κι' ἴως δὲν ἀργοπορήσῃ,
κι' ἔως βῶν νὰ γυρίσῃ
μ' ἔμορε νάχουσε συλλάξει καὶ τὸν Μίχα τὸν φορηὰ.

Ἐως τότε πιθανὸν μὲς σ'τά τόσα γεγονότα
τὸ Κουβέρνο νέα νότα
σὲ Βουλγάρους κι' Εὐρωπαίους καταμουτσοῦνα νὰ ρίξῃ,
κι' ἀμοιβὰς πολὺ γενναίεσ γιὰ ληστὰς νὰ προκηρῶσῃ,
καὶ ληστὰς νὰ πιάσῃ κι' ἄλλους ὅπως καὶ τὸν Μαζετάκια,
ποῦ κρεμοῦνε κάθε νόμο σ'τά στριμμένα τῶν μουστάκια.

Ἐως τότε ποῦ τὸ ξέρετε, θρέμμα γλώσσης ἀουστόλου,
ἂν πρὸς χέρι τῶν ληστῶν
καὶ Ταμειὸν χωριστὸν
δὲν γενῆ μαζὶ μὲ τὰλλα, τῆς Ἀμύνης καὶ τοῦ Στόλου.

Ἐως τότε τρῶνε πίνε καὶ τὸν ναργιλέ σου ρούφα,
ἔως τότε κι' ὁ Κορράτης θὰ τὰ φτεμάξῃ μὲ τὸν Φούφα
γιὰ τῆς Ἡλίδος τὸν Δῆμο, ποῦ σὲ δρὸ τὸν γόρσιε
καὶ τοὺς Ἀμυλιαδίτας τοὺς ἐστενοχώρησε,
κι' ἦτο κίνδυνος μεγάλος μὲς σ'τῶν συμφορῶν τὴν φούρνα
νὰ μὲς βῆθ' καινούριον κάσο καὶ Μπαρμπάτενα καινούριεκα.

Ἐως τότε πιθανὸν
εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων
κι' ἄλλοι πρόσφυγεσ νὰ φθάσουσ μὲς ἀπὸ τὴν Ρωμυλία,
καὶ σὲ Ζάππειε νὰ πῆνε κι' Ἱεροδιδασκαλεῖα.

Ἐως τότε ποῦ τὸ ξέρετε, ἂν συλλυπητήρια
δὲν γίνουσε κι' ἄλλ' ἀκόμη,
κι' ἂν δὲν ἀντηχοῦν οἱ δρόμοι
ἀπὸ νικητήρια.

Ἐως τότε ποῦ τὸ ξέρετε, ἂν γὰρ κολαφίσματα
δὲν γραφοῦν ἀκόμη κι' ἄλλα πάνθημα ψηφίσματα.
Ἐως τότε ποῦ τὸ ξέρετε, ἂν καὶ πάλιν ἐνεὰ
δὲν θὰ χάσκη τῶν γενναίων ἡ γενναίω γενεὰ,
κι' ἂν δὲν κλαίῃ δίχως φίλους
κουρελοῦ, μουντ' σουρωμένῃ,
κι' Ἀμαζῶν μαγεσομένη
μὲ σκιάς κι' ἀνεμομύλους.

Φ.—Ὅμως σίμωσε καὶ σκόψε γιὰ ν' ἀκούσῃς μυστικῶ,
Περικλῆ, σμαρνατικῶ.

Κατὰ νέας ἀποφάσεις τοῦ Κορράτη τοῦ μαριόλου
ὁ σκηποῦχος δὲν θὰ πάη σ'τὸ Μαρριεμβὰδ καθόλου.
Κατὰ νέας ἀποφάσεις ἐνομίσθη περιττὸν
σ'τὸ Μαρριεμβὰδ νὰ σπύσῃ συγγενεὶς ἀναχτήτων.
Δρομολόγιο θ' ἀλλάξῃ καὶ θὰ πάη, χασομέρη,
ὅπου πῆγαιν' ἔως τώρα γιὰ λουτρά τὸ καλοκαίρι.

Τὶ χαρὰ γι' αὐτὸ μεγάλην,
Περικλέτο πατριώτα...
Αἰξ-Λέ-Μπαιν λοιπὸν καὶ πάλι
καὶ Παρίσι σὰν καὶ πρῶτα.

Π.—Αἰξ-Λέ-Μπαιν, ψυχὴ μου πόλις, κατὰ πάντα μαγικῆ,
Παραδείσου περιβόλι,
καὶ μὲς γραφοῦν ἀπ' ἐκεῖ
πὸς ἀνοπημόνους ἔοι
τὸν καλόκαρδο τὸν Ρήγα τῆς Ἑλλάδος καρτεροῦν,
καὶ ρωτοῦνε κι' ἄπορουν
πὸς ἀκόμη δὲν ἐπῆγε καθὼς κάθε καλοκαίρι,
ἀλλ' ἀδικίως δίχως λόγο μὲς σ'τὸ κράτος ὑποφέρει.

Φ.—Δεῦτε νὰ σωφρανισθῶμεν,
δεῦτε νὰ συνετισθῶμεν,
καὶ τὴν νέαν λογοπάλην
παρανοῦντες τὴν δεσινῆν
ἄς φωνάζωμεν καὶ πάλιν
μὲ διάτορον φωνῆν :
Ἀμφίτριτη σ'τὸ καλὸ
κι' ἔλα μας γιὰλὸ γιὰλὸ.

Π.—Εὐγο πάντα κατενόησο, καὶ μὴν παύῃς νὰ ρουφῆς
τὸν γραβασικὸ σου βλάκα, κι' ἔτοιμάσου νὰ τῆς φῆς

Καὶ καμπόσας ποσιλλιας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλιας.

Φραγκίσιος Κανελλόπουλος, ἑμποροερατῆς κρητῆς,
σὲ τοῦτον ὀβρεταὶ καθεὶς τῆς μόδος θασάσης.
Τὴν ἔσθη τοῦ καινοκαιροῦ κι' ἐγὼ καλὴ τῆς βροσκο
μονάχα γιὰτὶ νόβειε κοστοῦμα σ'τὸν Φραγκίσιον.
Μαγεῖται τοῖς πελιδίσι του καὶ λειψεῖται τοῖς δένει
καὶ πορὸν ὀλλῖο πορὸν πολὸ τὸν νάνειε φιογουρίν.
Διὸ πρὸς τοῦτον σπεύσεται μὲ πλήρη τὸ διαόμιον...
ὀδὸς Ἀροάμιον, κάτωθεν εἰς τὸ γινωστὸν Ἀροάμιον.

Διὰ πᾶσαν ἔργασίαν ὁ Ρωμηὸς θὰ οὐς ουστήσῃ
τὸ λαμπρὸν Τυπογραφεῖον Ἐδοξοῦσι τοῦ Ἀθηνῶν.
Ὁ, κὶ ἐπαυθῆ σὲ τοῦτο βγαίνει πάντα ἁγιατικῶ...
σ'τὴν ὁδὸν τοῦ Πραξιτέλου, ἀξίαν ἀριθμὸς ὀνῶ.